

3376.797

МІХАІЛ.

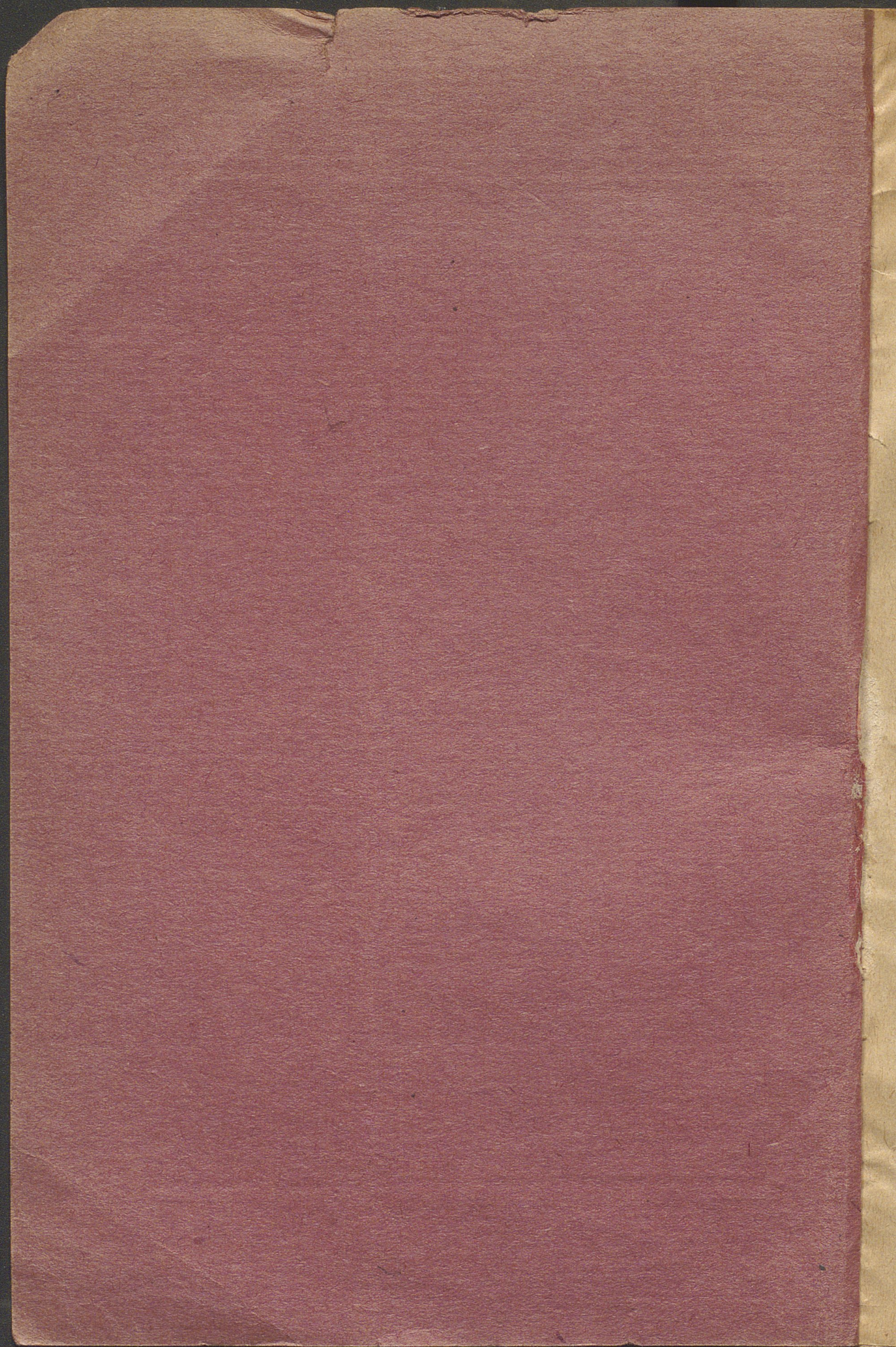
ХРЫСТОВЫ ЗОЛАК

ВЕРШЫ.

1923 год.

ВІЛЬНЯ

Беларуская Друкарня ім. Фр. Скарыны.

МІХАІЛ.

ХРЫСТОВЫ ЗОЛАК

ВЕРШЫ.

1923 год

[Веліка]

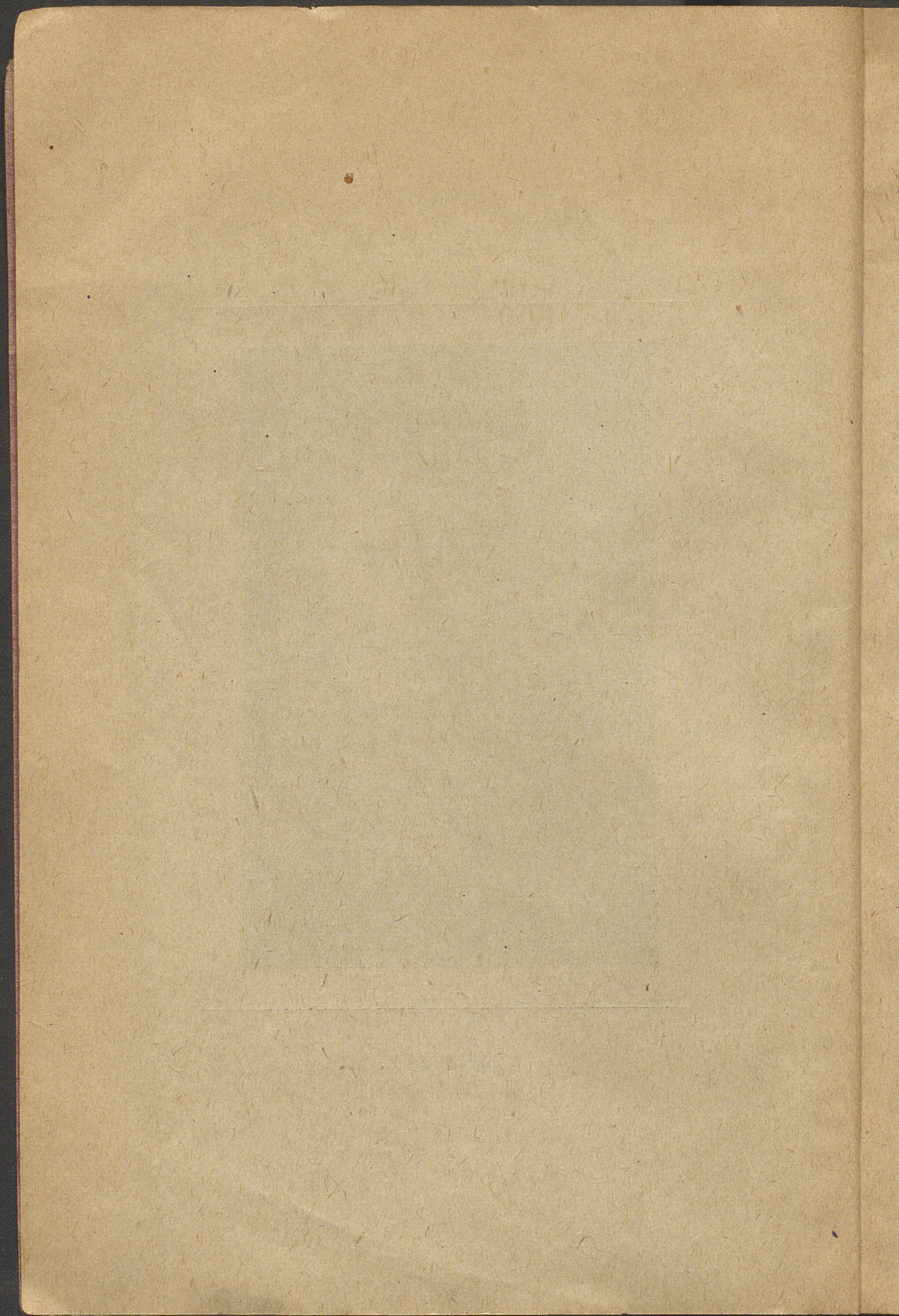

1376797

Вільня 1927 г.

МІХАІЛ.

ХРЫСТОВЫ ЗОЛАК.

Прыдзеце да Мяне ўсе пакрыўджаныя, дык Я супакою вас! (Ев. Мц. XI, 28).

Хрыстовы Золак запаліўся

Ў маім жыцьці.

Па волі Божай Ён зьявіўся—

Даць хрэст нясьці.

(Адкр. Яна II, 28; XXII. 16).

МОЙ ХРЭСТ.

Бог сьвяты мяне стварыў,
Між людзямі пасяліў,
І сьвятога Духа ўліў,
Каб я Праўду палюбіў.

Духам Бог мяне дарыў,
Каб Хрысту я другам быў,
Каб Яго людзёў бадрыў—
Шчасьцю вечнаму вучыў.

Старобін-Пінск. 1919-1923 г.

І. МАЯ ВЕРА.

Веру ў Бога, веру ў рай
Веру, як вучыў Хрыстос,
Што ёсьць шчасьця вечны край,
Што Ён нам яго прынёс.

Веру ў Бога цераз Духа,
Што Хрыстос Сваім прыслаў.
Бог вядзе мяне як друга,
Ў шчасьця край, як Ён казаў.

Старобін-Пінск. 1919-1923 г.

II: БАЦЬКОМ.

Дарагія бацькі! Вы мяне гадавалі
Ў страсе Божым аж дваццаць гадоў,
Веры ў Бога па сіле сваёй навучалі,
Каб любіў, як сябе, я ўсіх роўна людзёў.

Колькі веру я ў Бога, дык столькі баюся,
Столькі волю сьвятую Яго пазнаю,
Ды аб праўдзе Яму я заўсёды малюся
Ї вас прашу, за душу больш маліцца маю.

Старобін-Пінск. 1920-1923 г.

Ш. ВЯЛІКДЗЕНЬ.

І сягонья ў ноч сьвятую,
Збудаваўся люду лёс:
Бог дарогу даў прастую—
Наш Ісус Хрыстос васкрос.

Трэба жыць цяпер нам сьвята,
Шчасьце піць, што Ён прынёс;
Бо жывём пад Ім багата,
Ды пяём: „Хрыстос Васкрос!“

Вось і ліха? гдзесь прапала,
Кожны верны з сэрца строс;
Хоць у нас яно гуляла,
Дык цяпер забраў Хрыстос.

Вось як добра гэта сьвята,
Што дало нам шчасьця лёс:
Будзем жыць душой багата,
Бо Ісус Хрыстос васкрос!

Быдгошч. 1 траўня 1921 г.

IV. КРЫНІЦА.

Крыніца з зямлі выцякае,
Па каплі сачыцца,
Раўчук свой у рэчку ўлівае,
Каб з морам злучыцца.

Вось гэтак я веру сваю
Ад Бога прыймаў...
З Хрыстовай любоўю зьлію,
Як Бог загадаў.

Быдгошч. 8 траўня 1921 г.

V.

У раўчуку вада цячэ,
Пакуль яе там прыбывае;
А люд шчасьліва ўвесь жыве,
Пакуль аж Праўды ў ім хапае.

Быдгошч. 11 траўня 1921 г.

VI.

Птушка працуе, клапоча,
Бо ўзгадаваць дзяцей хоча.
А ўзгадаваўшы як можа,
Кажэ: „дай спосаб ім Божа“!

Быдгошч. 12 траўня 1921 г.

УІІ.

Людзі! вы дайце спакой песьняру—
Ї ён вам аб шчасьці на ліры сьпяе,
Бо калі робіцца як бы ў віру,
Дык і песьняр неспакойна гудзе.

Коцюцца хвалі на сэрцы яго,
Разам з народамі ён церпіць сваім;
Гэтак, пакутніка-бацькі свайго
Сын, усёй крыўдай бывае ганім.

Песьні плакучыя з сэрца ірвудца,
К шчасьцю-спакою, заўсёды, завуць,
Плачуць, пакуль паўнатою даб'юцца
Радасьці, плачуць, боль сэрцу нясуць.

Людзі! шукаеце вечна спакою—
Толькі-ж няпраўдай яго не бярэце:
Ідзеце ціхутка дарогай Хрыстовай,
Ліры песьнярскай спакой падарэце!

Быдгошч. 17 траўня 1921 г.

УШ.

Нешта гудзе пад нагамі...
Цёмна! нічога не ўбачыш.
Не, то па-над галавамі..
Страшна... стаіш тут ды плачаш.

Цемра, раскрийся прад намі,
К сьвету ты нас прапусьці!
— „Не, вы разьбіць мяне самі
Можаце, й к сьвету ісьці“.

„Толькі вам трэба душу
Чыстую мець, як сьлязінка,
Дык тагды к сьвету пушчу—
Й прыйдзе к вам шчасьця часінка“.

Быдгошч. 18 траўня 1921 г.

ІХ. У РОДНЫМ КРАІ.

Вось за намі ўжо чужына,
Гдзе тамілісь мы душой,
Цёмна, быццам дамавіна,
Сьцежкай там ідуць крывой.

Ў родны край вярнулісь мы,
Нас сустрэлі пахі краю...
Жыта, красак і травы,—
Ў краі родным алдыхаем.

Мыюць родныя нас воды,
Птушкі песьні нам пяюць,
Забываем пра няўзгоды,
Бо ў спакою дні ідуць.

Луніншчына.

Кіішча, Ленінскай вол. 1 чэрвеня 1921 г.

Х.

Зусім блізка к роднай
Хаце я прыйшоў
І, з душою згодна,
Ўжо спакой знайшоў.

Толькі ўперад мне
Трэба паглядзець...
Гніль, бы ў тэй труне,
Хоча валадзец...

Дык на сэрцы сумна,
Бы ў чужыне мне,
Вечна, вечна думна
Ў роднай старане.

Кішча. 17 чэрвеня 1921 г.

XI.

Многа думак пераходзіць:
Кожна шчасьцем мне сьмяецца,
Кожна ўсё к дабру падводзіць,
Толькі з горам часта трэцца.

Ї вась адну я думку маю:
„Шчасьце ў сэрца каб прыняць:
Шчасьце з Божага каб раю,
Што ніхто ня дуж адняць“!

Жішча. 3 ліпня 1921 г.

XII. ДАЙЦЕ!

Дайце мне лекаў ад суму,
Дайце мне ўсё перажыць!
Дайце зьячыць маю думу,
Дайце цярпеньнем зьячыць!

Дума мая непанятная,
Што ты гняцеш мяне часта?
Ў сэрцы засела заўзятная,
Ї мучыш мяне, быццам трасца?

Кіішча. 11 ліпня 1921 г.

ХІІІ. БАЦЬКУ.

Як маці цябе арадзіла,
Ты—скора астаўся адзін;
Ты бачыў яе дзе магіла
Ды плакаў па ей ты адзін.

І рос ты бяз хлеба-вады,
Хоць з бацькам, але-ж ты адзін.
І вырас сярод тэй бяды—
Далей ты гаруеш адзін.

Вось сына сабе ўзгадаваў,
Ты думаў, ня будзеш адзін,
Дык вораг яго адагнаў—
І ўзноў ты астаўся адзін.

Цяпер-жа страдаеш у горы,
Бяз сына, страдаеш адзін;
А сын твой пайшоў аж па долю,
Каб ты не страдаў больш адзін.

Але, ўсё-ж-такі, ты страдаеш,
Гэт роўна, бяз сына адзін,
І сумна яго ты чакаеш,
Чакаеш, мой бацька, адзін!

Рахавічы. 15 жніўня 1921 г.

XIV.

Злосна вецер завывае
Цёмнай ночту на дварэ:
То па целе прабягае,
То ў душу ён страхам прэ.

Ўсе забілісь па кутох,
Каб схавацца хоць крыху,
Дый забылі аб братох,
Што цярпяць так у граху.

Клішча. 1 лістапада 1921 г.

ХV. ДЗЕЦІ.

Як расьціна к сонцу льне,
Так к навуцы дзеці йдуць.
Іх бацькі туды вядуць:
Моў, хай шчасьце ня міне.

Пужычы. 14 лістапада 1921 г.

XVI. Я.

Я радзіўся, каб жыць,
Я жыву, каб памерці...
Ды аружжам каб быць,
Божых ворагаў сьцерці.

Сам кіруе Бог мною,
Сваю волю дае.
Гаспадар над душою;
Куды трэба Ён шле.

Пужычы. 4 сьнежня 1921 г.

XVII. ДА МАЦІ.

Ня плач маці,
Ня плач маці
    Па сынку сваім!
Не пайшоў ён
Прападаці
    Ды ў бары глухім.
А пайшоў ён,
Родна маці,
    Праўданьку шукаць.
Ня плач маці,
Ня плач маці,
    Годзі шкадаваць!
Дый знайшоў сын
Праўду тую
    Ў сэрцайку сваім.
Ня плач маці,
Ня плач маці
    Па сынку такім!

Пужычы, 1 студзеня 1922 г.

ХVIII. СІРАТА.

Я ня маю маці,
Я ня маю бацькі,
Толькі цётка й дзядзька
Кажуць гараваці.

Я зазнаўся з горам
З самай калыбелі:
Многа ў плечы грэлі
І давілі морам.

А цяпер узросшы?—
Трэба гараваці,
Многа працаваці,
Ўсё на плечы ўзнёсшы.

Пужычы. 1 студзеня 1922 г.

XIX.

Мы жартуем і сьмяёмся,
А дарога ў неба нам;
Сьмех, дзе мы ні павярнёмся,
Толькі сумна нейк грудзям.

Божа, Божа наш вялікі!
Нас дарогай павядзі!
Шлях хай будзе адналікі,
Праўдай вечнай наградзі!

Пужычы, 2 студзеня 1922 г.

XX. ЦЕМНАЦЕ.

Слухай цемната!

Не здалееш ты,
Бо ў мяне паўната
Дзецкай прастаты.

Я цяпер бязстрашны,
Покуль Бог са мною:
Гаспадар Ён важны
Над маей душою!

Шужычы. 3 студзеня 1922 г.

XXI. НА КОЛЯДЫ.

Ноч сьвятая зыйшла
На зямлю дарагую,
Цішыню прынясла,
Цішыню нам сьвятую.

Ў гэту ночку сьвятую,
Я з бацькамі сваімі
На маліцьве сьвяткую
Дый сустрэўся ў ёй з імі.

Ноч сьвятая зыйшла
На зямлю дарагую,
Цішыню прынясла,
Цішыню нам сьвятую.

Пужычы. 6 студзеня 1922.

XXII. СЭРЦА.

Сэрца шчыміць і дрыжыць,
Хоча чагосьці прасіць.

Хоча дый просіць яно
Сьлёзы ўсе выліць бачно.

Выліць іх Праўдай здаровай,
Вечнай, сьвятою, Хрыстовай.

Сэрца шчыміць і дрыжыць,
Хоча яно гаварыць.

Пужычы. 14 студзеня 1922 г.

XXII. ДЗЯЎЧЫНЕ.

У жыцьці я сваім
Штосьці маю
Ї перад тым дарагім
Я зважаю.

Дарагім ёсьць мой Бог,
Гаспадар,
Над усё Ён дарог,
Уладар.

Дык мне другам зямным
Можа быць,
Хто ёсьць здольна, такім
Палюбіць.

Рахавічы. 18 красавіка 1922 г.

XXIV. С. БАРАЮ.

Няхай вайна бушуе,
Няхай брат брата б'е,
Ды век сябе марнуе—
Я-ж буду ў старане.

Вазьму, сабе кусты
Я заваю тут,
Каб не пайсьці туды,
Не разарваць дзе пут.

Рахавічы, 20 трауня 1922 г.

XXV. НЯЛЮБАСЬЦЬ.

Ня цяжкая птушка спусьцілась далоў,
Аддыхаць пасья барацьбы за жыцьцё; —
А я ўжо забыці, забыці гатоў
Маю любу й ўсё да яе пачуцьцё.

Адну Чыстату я ў жыцьці палюбіў,
Дагэтуль ахвары прыносіў я Ей:
Другі пацалункам мне любу акпіў...
Прывабіў другі яе ласкай сваей.

Шінск. Жнівень, 1922 г.

XXVI. ЎЛАСНАСЬЦЬ.

Кожная істота ўласнасьць
Мае, дадзenu Прыродай;
Толькі з ёю й мае шчаснасьць,
Шчаснасьць, што завём „слабодай“.

Толькі-ж гэтую слабоду
Брат у брата зграбаваў,
Павялічыўшы дагoду,
Ў імя чорта, катам стаў.

Дык вось, колькі пражыву,
Добра ці хоць кепска тут,
Я ўжо сілай не вазьму
Ад людзей іх чорных пут.

А наперад праканаю,
Што ня гэтак мусець жыць,
Хоць і доўга пачакаю,
Покуль веру можна ўліць.

Пінск. 3 верасня 1922 г.

XXVII. ХРЭСТ ІСУСА ХРЫСТА.

Хрыстос прыйшоў, даў вобраз Бога,
Сваім зямным жыцьцём.

Сказаў, што ў „вобраз“ Ён дарога,
Духоўным пачуцьцём.

Хрыстос прыйшоў, жыцьця Ён дрэва
Сабою ўзгадаваў,
Якое засушыла Ева,
Як зьмей ей загадаў.

Хрыстос прыйшоў, даў нам прыклад,
Як Богам сілкавацца,
Каб мець душы спакой і лад
І з Праўдаю злучацца.

Пінск. 3 верасня 1922 г.

XXVIII. СУСЕДУ.

Суседзе, ты дужы, ты б'ешся з братамі,
Й мяне ты змушаеш на бойку крывававу.
Суседзе, хоць можа й пайду я, часамі,
З табою, але каб змагацца за справу

Чужую, чужую істоце маеі
Ня буду, ня буду, ніколі з табою:
Люблю, як цябе, я ўсіх роўна людзей—
Дык біць іх ня будзеш маею рукою.

Пінск. 11 верасня 1922 г.

XXIX. ГЭЙ, ГЭЙ!

Не адзін толькі я тут праходжу жыцьцё,

Весьліўшысь душой:

Там, далёка адсюль, і бацькоў пачуцьцё

Жыве роўна са мной.

Весьляюся душой, бо Хрыстом я жыву,

Дый бацькі Ім жывуць—

Маем радасьць адну: за Жыцьцём я іду,

Дый яны-ж туды йдуць.

Пінск. 7 сьнежня 1922 г.

XX X. ПАКРЫЎДЖАНЫМ.

Мы вечна жадаем спакою!

Скажэце: „гдзе ўзяць нам яго?“

Мы пойдзем за тымі душою,

Хто дасьць нам спакою свайго!

Хрыстос Правадыр ёсьць спакою,

Спакой па жаданьню дае:

Хрыста хто прыймае душою,

Той вечна спакойна живе!

Пінск. 4 лютага 1923 г.

XXXI. НАДЗЕЙЦЕСЬ БРАТЫ!

Найдзецесь браты ды гатуйцесь сустрэць

Жадану слабоду!

Ня доўга ўжо нам асталося цярпець

Чужую прыгоду.

Вось выйшлі анёлы вятры затрымаць

І сонца прагляне!

А там—Бог Хрыста дасьць сьвятую пячаць:

І крыўды ня стане!

Пінск. 17 сакавіка 1923 г.

XXXII. МЫ ІДЗЁМ.

(На Ротгауза).

Мы толькі што выйшлі—а выйшлі з зямлі—

Жывую душу атрымаўшы,

Ў Хрыстос нас вядзе—за Ім мы пайшлі—

Я му-жа, Яго ўсё, аддаўшы.

Яго Гаспадарства Спакою знаходзім—

І вечнае тут-жа жыццё.

Мы толькі што выйшлі—дый тут адыходзім,

Пры сьведзе Хрыста у быццё.

Пінск. 15 траўня 1923 г.

XXXIII. ЯНЦЫ КУПАЛЕ.

Слухай, браце Янка, праўду Бога
Дый злучыся з ёю.

А да праўды ёсьць Хрыстос дарога
З Дзеваю Сваю.

Ён ад Бога-Бацькі арадзіўся,
Каб спасьці людзёў,
На зямлю да грэшнікаў зьявіўся—
За Сабой павёў.

І пайшла Яго Грамада - Дзева
Грэшнікаў спасаць:

Прывясьці да Бога-Бацькі з лева,
Пад Хрыста сабраць.

Каб была адна Яго Грамада
Ї Правадыр адзіны —

Янка, прылучысь, пад Бога ўладай,
Да Яго Дзяўчыны!

Пінск. 31 траўня 1923 г.

XXXIV. ТОЛЬКІ Я...

Стогнуць людзі, плачуць людзі,
Людзі—Беларусы,
Аж пакуль ім шчасьце будзе
Разарваць прымусы.

Толькі песьні-скаргі льлюцца
Гэтаю парою;
Людзі—Беларусы б'юцца
З крыўдаю ліхою.

Шчыра хочуць пасяліцца
Між усіх народаў,
Разам з імі весяліцца
Ўласнаю дагодай.

Толькі я не хочу быці
Роўнапраўным з катам,
Іхняй цемнатою жыці,
Ня быць Праўдзе братам.

Пінск. 22 чэрвеня 1923 г.

XXXV. АРТЫСТАМ.

Не скранулі зусім маёй чуткай душы

Сваім цудным п'яньнем,

Я застаўся адзін, як у пушчы-глушы,

З сумным болем-маўчаньнем.

Весялілі вы бедныя сэрцы людзёў

Песьняй іх жа людзкой—

Але мне не скранулі вы чуткіх грудзёў

Тэю песьняй зямной.

Пінск. 23 чэрвеня 1923 г.

XXXVI. НАДПІС НА ПОМНІКУ.

Помнік у сэрцах ты нашых паставіў,
З шчырым надпісам на векі вякоў:
„Радасьць таму, хто жыцьцём сваім славіў
Вечную Праўду на шчасьце людзёў!“

Пінск. 5 ліпеня 1923 г.

XXXVII. НА РАЗВІТАНЬНЕ.

(Яўхіму Грыньку)

Ты едзеш? добра, едзь... Куды?
— Каб крыўду зьнішчыць, праўду даць
Аслабадзіць свой край з бяды,
Пасья „спакойна“ пражываць!

. . . . .
. . . . .

Яўхім! там, па суседзтву з жонкай,
Жывуць мае бацькі, яны
Чакаюць нас сьлязьліва, горка...
Спакою хочуць—не вайны!

Пінск. 6 ліпня 1923 г.

XXXVIII. НАДПІС У НОВИМ ЗАВЕЦЕ.

Як захочаш быць праўдзівым,

Павучысь з малітвай тут —

Будзеш вольным ты на дзіва,

Дый ня стане крыўды пут.

Пінск. 6 ліпня 1923 г.

XXXIX. МИР ХРИСТОВ.

В одних сердцах живет Сам Бог,
В других—живет Закон Природы.
И в их душѣ Христос возмог,
Создатель мира и свободы.
Но есть сердца полны тревог,
Полны грѣха, полны заботы.

И жизнь в Себѣ дал Бог творенью,
И дал Христа, что-б всѣм дать мир;
Закон Природы всѣх к моленью:
К Христу зовет на брачный пир.
Крестом зовет Христос к спасенью,
Огнем Он крестит грѣх-кумир.

Пинск. 17 сентября 1923 г.

XL. Ж А Б Р А К.

Ня імкнуся да багацьця,
Грошы не каплю ніколі,—
А імкнуся ўсё да шчасьця,
Каб здабыць мне духа волю.

Добра, чую зык душы —
Сэрца радасьцю сьмяецца:
На прасторы, ня ў глушы,
Воля духа з целам б'ецца.

Й хоць жыву я жабраком,
Хоць бадзяюсь з хаты ў хату —
Ўсё-ж імкнуся за Хрыстом
У гасподу, Ім багату.

Старобін-Пінск. 1920-1923 г.

ПОД БРЕМЕНЕМ КРЕСТА.

НА РАЦЭ СЛУЧ.

Сяговья ў Ленін я прыйшоў,
І ў Случ купацца тут пайшоў.

Іду я, йду да рэчкі роднай
Аж сэрца радасьцю забіла!
Рака цячэ так любаводнай —
Старобін родны ўваскрасіла!

Плыве, цячэ, нясе ўспаміны,
Гдзе родны кут маіх бацькоў,
Нясе майго жыцьця гадзіны,
І маея гульні, маіх трудоў.

Стаю, гляджу, а думкі ймкнуцца
Туды!—ў Старобін родны мой!
Па ім што сьлёзы ціха льюцца,
Гдзе я цяпер увесь душой.

Ляжу ў вадзе, заплюшчыў вочы,
Нясе мяне мая вада —
Ў Старобін родны я ахвочы...
Нясе мяне мая вада.

Набраў вады я ў рот і ў вушы,
Разоў дзесятак даў нырца...
З ракі я выйсьці ўжо вась мушу,
А ўсё-ж стаю я без канца!

Сяговья ў Ленін я прыйшоў,
Душой Старобін свой знайшоў.

М. Ленін. 6 ліпеня 1922 г.

НА СМЕРТЬ Ю. ЖАВРИДА.

Настрадавшись ты умер, мой друг дорогой!

Отошел за предѣлы сей жизни земной.

Высоко, высоко улетѣл от меня,

Не достичь мнѣ пока, дорогой друг, тебя.

И хочу настрадаться, хочу возсіять,

Чтоб тебя хоть на миг в жизни вѣчной
догнать.

Ты вѣдь знаешь, живется как здѣсь тяжело.

Ох, как хочется к Богу, туда высоко!

Г. Цинск. 26 іюня 1924 г.

К М А Р У С Ъ.

Ты наивным меня называешь,
А порой назовешь простяком;
Что дитя ты меня принимаешь,
Как дитя провожаешь потом.

Но ты хочешь, чтоб был я мужчиной,
Хоть тоску чтоб твою разогнал,
Чтоб не знаться с тяжелой кручиной,
Чтоб тебя, как мужчина обнял.

Я сижу и наивно гляжу,
Молча слушаю пѣсни твои,
В тайны мыслей свободно вхожу,
Тихо, миром Христовой любви.

В это время бываю силѣн,
И тоску, хоть на миг, разогнать...
Вѣдь к наивному, будто сквозь сон,
Ты способна в об'яття упасть.

13 декабря 1924 г.

О Л Я.

„Прекрасная Оля должна
Мужчин завлекать всѣх собою,
Красива вѣдь я и умна —
Не устоять им предо мною“.

И вѣрно, мужчины толпою
Ждут взгляда от Оли прекрасной,
Стрѣляют за Олей младою,
Всегда хоть с надеждой напрасной.

„Но вот я мальчишку хочу,
Увлечь в свои сѣти любви.
И что же? В безсильи молчу...
Ох, слабы уж чары мои“.

25 января 1925 г.

С. С — К О Й.

Отчего свою голову я опустил?
Отчего, отчего сердце бьется сильнѣй?
Иль достойну дѣвицу уж я полюбил,
Чтоб спокойствіе жизни пожертвовать ей?

Не хочу даже знать, что случилось со мною:
Но люблю я спокойствіе, жизнь одинокую.
Так вторично прошу я душою больною,
Не врываться так сильно ко мнѣ „ясноокою“!

24 апрѣля 1925 г.

МНѢ СМѢШНО.

(Посв. С. К.).

Вѣдь, недавно еще, ты по женски сказала,
Что я умер уже для тебя как мужчина.
И я думал: ты правду сію отгадала;
Был спокоен—меня не брала и кручина...

Только в ус улыбнулся,
Глубже в плащ завернулся.

А теперь ты стоишь и глядишь на меня,
На мужчину как женщина может глядѣть.
Я стою и так само смотрю на тебя,
Как на женщину может мужчина смотрѣть.

А в душѣ через ус
С нашей встрѣчи смѣюсь.

Много с женщиной мнѣ приходилось
встрѣчаться—

Ни одна не сумѣла меня побѣдить...
Побѣдишь ль меня ты? иль прикажешь
смѣяться?..

Вѣдь тоской могу только тебя наградить.

И смѣшно мнѣ давно,
С нашей встрѣчи смѣшно.

25 іюня 1925 г.

Н Е Б О.

Небо далекое,
Небо широкое,
Небо лазурное,
Небо пурпурное,

Тучей покрылось,
Бурей гнѣвилось,
Громом разило,
Ливнем мочило.

Солнцем потом,
Будто огнем,
Землю дарило,
Просто и мило.

7 октября 1925 г.

ЗНАКОМОЙ НЕЗНАКОМКЪ.

Люблю, люблю я очень розы!
Так чудно пахнут вѣдь онѣ!
Люблю твои весенни грёзы,
Дарят которы розы мнѣ!

Но рви ты розы осторожно,
Чтоб не коснулся шип руки; —
Хоть грезить молодым и можно,
Но грезь ты, только без тоски!

10 апрѣля 1926 г.

* * *

Шпарка праносядца дні.

Эх, пранясецесь шпарчэй!

Ўеліся страсьці вагні

Ў сэрца маё. Дык хутчэй!!!

Дні пранасецесь за днямі—

З зыркімі страсьці вагнямі!

22 траўня 1926 г.

З А Р Н И Ц Ы.

(Посв. Д. Майкову).

Ночь за ночью проходит всегда.

И зарницы блещут в высотъ.

Если жизни нас жмут холода,

Так зарницы в своей красотъ,

Согрѣвают всегда.

Время жизни висит тяжело.

Ищешь счастья вездѣ и всегда!

Так тебя, мой поэт, занесло

Раздѣлить меж невзгод и труда

Жизни сей ремесло!

6 іюля 1927 г.

* * *

Я подвизался: Царство Божіе искал!
Я возмущался, если побѣждал Ваал.
Тогда метался, рвался и громил,
Вездѣ толкался, Истину носил!

Но вот прошли года, я глубже жизнь узнал;
Лѣнь принесли мнѣ страсти; я людей познал;
Уста несли молчанье, ласки лил;
И улеглись порывы; тишь дарил.

20. VII. 1927 г.

РОССІЯ.

Усѣлась в орбитѣ своей,
В сознаніи долга сидит.
Глазами любви на дѣтей
Свободно и строго глядит.

Священство Россіи в трудах,
Пасет свое Стадо Крестом,
Дает Ему пищу всегда,
Ведет в небеса за Христом.

И Дѣти Россіи с сознаньем
Свободно и строго живут,
Гордятся Россіи созданьем,
Величье Россіи блюдут.

Россія ж сидит величаво
И строго глядит на Дѣтей,
И держит их так под началом,
Во власти любви матерей!

26. VII 1927 г.

*
*

Проходите вы, милья барышни, мимо
И держитесь со мною построже!
Пусть та сила, влечет что нас неудержимо—
Пусть умолкнет! вѣдь счастье дороже!

Сохраните для жизни себя вы честѣ:
И пріятно мнѣ будет на вас
Посмотрѣть в вашей дѣвственной всей
красотѣ и
Не тревожить свой глаз.

VI-VII. 1927 г.

Е. П.

Старость и смерть далеко:

Жизнь еще цѣлая.

В небѣ парит высоко

Дѣвственность смѣлая.

С страстью земной незнакома,

В небѣ парит.

В небо лазури влекома,

Смѣлый пѣт!

Что же, погнаться ль за нею

В жизни земной?

Счастливым быть мнѣ с своею

Смѣлой женой?!!

19. VIII. 1927 г.

МИХАИЛУ.

(Стихотворение Д. Майкова).

Поступью твердой к намеченной цѣли

Смѣло идешь, Михаил!

Ночь, непогоды, туманы, мятели —

Все ты извѣдал, но мощь сохранил.

Кто эту мощь, эту вѣру святую

Влил в твою душу, поэт?

Чуешь ли сердцем зарю золотую?

Чуешь ли дня ослѣпительный свѣт?

Дни пролетают, мелькают недѣли, —

Нѣт во мнѣ вѣры той, нѣт...

Поступью твердой к намѣченной цѣли

Смѣло и гордо идешь, мой поэт!

Пінск, 23.ХІІІ 1927 г.

З Ъ М Е С Т.

	Стар.
Хрыстовы Золак	5
Мой хрэст	6
I Мая вера	7
II Бацькам	8
III Вялікдзень	9
IV Крыніца	10
V У раучуку вада цячэ	11
VI Птушка працуе, клапоча	12
VII Людзі! вы дайце спакой песьняру	13
VIII Нешта гудзе пад нагамі	14
IX У родным краі	15
X Зусім блізка к роднай	16
IX Многа думак пераходзіць	17
XII Дайце!	18
XIII Бацьку	19
XIV Злосна вецер завывае	20
XV Дзеці	21
XVI Я	22
XVII Да маці	23
XVIII Сірата	24
XIX Мы жартуем і сьмяемся, ...	25
XX Цемнаце	26
XXI На Коляды	27
XXII Сэрца	28
XXIII Дзяўчыне	29
XXIV С. Бараю	30

XXV	Нялюбасьць	31
XXVI	Уласнасьць	32
XXVII	Хрэст Ісуса Хрыста	33
XXVIII	Суседу	34
XXIX	Гэй, гэі!	35
XXX	Пакрыўджаным	36
XXXI	Надзейцеся браты!	37
XXXII	Мы ідзем	38
XXXIII	Янцы Купале	39
XXXIV	Толькі я...	40
XXXV	Артысткам	41
XXXVI	Надпіс на помніку	42
XXXVII	На разьвітаньне	43
XXXVIII	Надпіс у Новым Завеце	44
XXXIX	Мир Христов	45
XL	Жабрак	46

ПОД БРЕМЕНЕМ КРЕСТА.

На рацэ Случ	48
На смерць Ю. Жаврида	49
К Марускѣ	50
Оля	51
С. С—кой	52
Миѣ смѣшно	53
Небо	54
Знакомой незнакомкѣ	55
Шпарка праносяцца дні	56
Зарницы	57
Я подвизался: Царство Божје искал!	58
Россія	59
Проходите вы, милыя барышні, мимо	60
Е. П.	61
Михаилу	62

Kończysz Rządca

Województwo Obowiązkowe

Numer

7

Str.

1000

Data

192...r.

Того же автора:

„Два Дерева“

Изслѣдованіе дерева жизни и дерева познанія добра и зла в нѣдрах Библии. 1924 г.

О „Двух Деревьях“ автор получил от священства только положительные отзывы.

„Древо Жизни“

Освѣщеніе нѣкоторых мѣст из Новаго Завѣта, которыя затуманены князем міра сего. И посланія Церкви Христовой. 1925 г.

В скором будущем начнет выходить орган воздѣлывающих Древо Жизни под названіем

„Церковь Христова“.

Издатель: КЛЮЧАНОВИЧ.

PIŃSK, Kościuszki 12.